

Ärra tüddine mitte lotuſſe peäle külwades.

Jah, ärra tüddine mitte, ehk sa kül
wilja ei nä.

Üks õppetaja, kui ta sedda kallist san-
na Jummalä armust Jeesuse Kristusse sees,
kolmkümmend aastat sai kulutanud, wõt-
tis nou, kulutamist jätta, sest et ei arwand
lühtegi kasso ennast saatwad, egga sedda
õiget joudo ennesel ollewad. Ühhel pühha-
päwal, kui lounase jutlusse sai ütelnud,
täetas ta omma sõbradele sedda nou, ja
ütles, jo õhtose jutlusse — mis seäl ka
prukiti — temma polest kül ütlematta jä-
wad. Kül nemmad ta mele tulletasid, et
rahwal wist halle meel sest olleks, ja et
ep olnud keddagit, kes olleks temma asse-
mel wõind olla. Agga ei aitnud, muud

fui jäi omma sanna peäle, ja ei ütlen-
ennast wõiwad. Näkis alles, kui illufes-
te kopputati ukse peäle, ja üks ellatand
naene astus tuppa, ja se naese ello asse
olli hea tük maad firriko jurest ärra. Tül-
lin, ütles, õppetajat palluma, õhtose jut-
lusse sees lüht salmi ärrafelletada, ei woi
ma muido maggada. Õppetaja küsis,
mis salm se piddi ollema? Ei ma tea
kohta nimmetada, kostis naene, agga san-
nad on needsammad: „Ja ma wõtles-
sin: ei ma tahha sedda kulutada,
egga ennam Temma nimmel räkis-
da: agga se sai mo süddames kui
põllew tulloke, mis kinnipeti mo
lukontide sees, ja ma tüddisin ärra
kannatades, ja ei sudand mit-
te.“ — Need sannad on Jeremia ramato
20 peatükki 9 salmi seest. — Õppetaja
sai rõõmsaks, tundes, need sannad otse
temmale rägitud ollewad, ja teggi nenda,
kui naene olli pallunud. Ja pärrast sed-